Det yttersta skäret.

ROMAN
AF
GUSTAF AF GEIJERSTAM.

(2) (Forts. fr. förest. nr.)

II.

Märtas bekymmer.

När solen var i sin nedgång och hela himmelen gömmade röft öfver de klippiga skären i vester, då smög sig den unga, vackra Märta, Store Lars' och Annas dotter, i all hemlighet hemifrån. Hon gick fram öfver klipporna, der ingen väg var att se, och hon gick förbi lotsstugan, der klungor af män och qvinnor stod och samtalade, blickande ut öfver det svallande hafvet. Hon gick icke, nej, hon dansade framåt, hastigt och lätt, och ibland kastade hon en blick åt sidan, som om hon fruktat att blifva sedd. När hon stod öfverst på klippan, från hvilken hennes gestalt, som en mörk skugga kunde se mot den ljusa himmelen, kröp hon ihop och gled ned utför branten. Men hon lät sig icke gälda mera än några steg, så att bergets kam skyddade henne för hela öns blickar. Då satte hon sig ned, och stora tårar runno utför hennes rosiga kinder.

Som en dröm hade hela dagens händelser gått henne förbi. Samman med de andra qvinnorna hade hon sittit på klippan och sett Polstjärnan styra kurs in mot land. Samman med de andra hade hon störtat ned i båtarna och rusat ombord för att trycka de hemvändande männens händer. Hon hade sett modern blekna och vackla och fadern lyfta henne på sina kraftiga armar och bära henne ned i ruffen. Så hade hon stått i väntan med de andra, till dess att det hela var förbi och lättnadens suck, som steg ur hvarje bröst, spred solsken i alla ögon omkring henne. Då hade hon vågat sig fram med den fråga, som hela tiden bränt på hennes läppar, som om hon endast frågade för att ha något att säga, och hon hade fått ett lika lugnt och likgiltigt svar tillbaka. Ingen hade för öfrigt kunnat gifva något verkligt besked. Det var ju alldeles naturligt att ingen visste något. Och när frågan var framställd, och det icke fanns något mer att tillägga, då hade Märta följt modern, när hon blef buren hem, och hela dagen hade gått me dayssior och stök och omsorger om den lille brodern, hvilken blifvit född på sjön, och som låg och skrek och sof om hvartannat i den klumpiga vaggan, der hon och syskonen hela natten i tur och ordning hade sofvit sig till krafter och lif.

Som i en dröm hade allt detta gliditt henne förbi, och när det blef afton och lugnt, när modern och fadern sofvo i kammarens stora säng, och den nyfödde tystnat i skymningen af de sänkta rullgardinerna, då hade Märta icke gått upp för den lilla trappan, som ledde till hennes rum på vinden, utan hon hade smugit sig ut i den ljumma sommarqvällen för att i ro få grubbla öfver den fråga, som ej lemnade henne någon ro.

Hon satt nu stilla och såg ut mot hafvet, som i skymmande bränningar bröt sig mot ön. Vinden blåste med oförminskad kraft, och ute på skären kunde man skymta det hvita vattenskummet, som sprutade högt i luften.

Men Märta kände icke blåsten, fastän den med hela sin styrka blåste rätt in emot hennes kropp och slet hennes kläder i oordning. Hennes ögon stirrade kallt och klart mot horisonten, som ville de genomtränga dunklet, och hon upprepade för sig själf svaret på den fråga hon gjort: om någon hade sett Delphin.

Delphin var också en fiskarbåt. Delphin var icke så stor som Polstjärnan. Den seglade icke så väl, och den var icke öns stolthet. Men för Märta hade den lyckan ombord, och hon satt nu och undrade öfver, hvarför just den skulle komma sist hem, hvarför ingen ombord på Polstjärnan hade sett något till den.

Det är mycket som kan visa sig för en ensam qvinna, när hon sitter i mörkret och ser ut öfver ett rasande haf. Då komma berättelserna, som hon hört, och de smyga sig i skydd af ensamheten och mörkret in i hennes hjärta. Det är berättelserna om ofärd på hafvet som då vakna till lif, och ångesten för faran, hvilken är verklig och lefvande, manar skräcksynerna fram. Der hon sitter, kan Märta se männen för sig på fartyget, och hon ser det afmastadt och utan räddningsbåtar drifva omkring på det upprörda hafvet. En man står vid styret, han har bundit sig fast vid rorpinnen och han är blek, när han stirrar ut öfver vågorna. Rundt omkring honom synas bleka ansigten och kroppar af män, hvilka i omöjliga ställningar surrat sig fast med tåg vid en afbruten stump af masten, vid skeppsluckan eller vid kajuttaket. Då kommer en väldig våg och slukar hela båten i sitt kalla famntag; när vågen är borta, drifver båten der igen, men han, som stod vid rodret, syns icke mer, och utan styre vändes båten för vågorna och drifver vidare, medan det knakar i det gamla virket, och på stäfven, som reser sig upp, namnet Delphin lyser som fosfor.

Sådana syner ser Märta, der hon sitter, och hon kan icke uthärda dem. Hon kan inte tro i längden att en sådan olycka verkligen skulle komma att inträffa. Ty hon är ung, och hennes sinne är så lätt att hon omöjligen kan fatta, hur något sådant skulle kunna drabba henne. Derför gnuggar hon sina ögon, och om en liten stund ler hon åt sin egen fruktan. Ja, hon ler ett leftvänt, seligt löje, derför att hon kommer att tänka på, hur om en dag kanske en stor, brun hand skall gripa ett hårdt tag om hennes lif, och ett par blåa ögon spela mot hennes, medan en man med kyssar söker hennes mun.

Men fast hon mildt i sin fiserlan tänkte ljusa tankar, var Märta ändå icke de mörka qvitt. Generationers instinkt hade bränt fruktan för hafvet in i hennes hjärta, och hon var så ung och så otålig att hon ej rädde med att vara ensam med denna fruktan, som qvalde henne. Men lättan gjorde henne uppfinningsrik och slug. Och af gammalt visste Märta att det fanns ett medel, ett enda, hvilket hon kunde anlita för att få lugn. Ofta hon tillgrepe detta, skulle hon kanske röja sin hemlighet. Kanske skulle man skratta åt henne. Men hvad gjorde väl det? Om hon skulle?!

Märta trekade ännu, der hon satt, och hon kastade försigtiga blickar omkring sig på de kala klipporna, som om ögon lurat på henne i mörkret. Men med ens sprang hon upp, och med snabba, säkra steg ilade hon fram i mörkret.

Blåstens kraft hade stegrats. Den svepte omkring flickans smärta gestalt, så att kläderna lägo liksom ansatte fast utefter kroppen, och klädningen fladdrade ut med en kraft, som ville den rycka henne loss ifrån klippan. Men utan att låta sig hejda sprang Märta vidare. Hon sprang den smala stigen öfver bergen, der hårda klackjärn nött en hvit väg i klippan, ner i den lilla dalen, der pilbuskarna växte, kom i lä bakom kyrkogårdens mur, andades ut och sprang vidare rätt in i byn med dess krokiga vägar.

Märta hade blott en enda tanke i sitt hufvud. Hon skulle gå bort till det hus, der mor Albertina bodde, och med henne ville hon tala. Ty mor Albertina var en gammal gumma, och hennes man hade dött på sjön. Så länge hon kunde minnas tillbaka, hade Märta sett den lilla krokiga gumman, alltid lika liten och lika krokig, sitta på sin bänk utanför stugan, när det var sommar, eller vid fönstret med pelargonierna, när det var vinter och kallt. Först hade den gamla bott ensam i stugan, men när olyckan kom för andra gången och äfven hennes dotters man blef borta på hafvet, då flyttade den unga enkan hem till den gamla, som var hennes mor, och de båda öfvergifna bodde der nu ensamma med den yngres barn.

Om mor Albertina åtminstone vore vaken och ute! tänkte Märta. Om jag kunde få tala med henne! Saken var nämligen den, att gamla mor Albertina var en sanndrömd. Hon hade lefvat så länge och haft så mycket sorg att hon lärt sig ana sin egen olycka, när den skulle komma, och se den på förhand, äfven när det gällde andra. Hennes far hade dött på sjön; två bröder, hennes egen man och för ett par år sedan hennes måg —, alla hade de följt honom. Kanske var det derför, hon alltid visste, om någon skulle dö, och kanske var det derför att hon själf känt så mycken ångslan, som hon ibland också lugnade andra.

När Märta kom närmare stugan, der de båda enkorna bodde, saktade hon gången och gick på tå, som om hon varit rädd för att någon kunnat höra hennes steg och förstå, hvart hon gick och i hvilket ärende hon var ute. Hon stannade, drog efter andan och syntes betänka sig. Det var inte utan att hon innerst i sitt oroliga, lilla hjärta fruktade för, hvad mor Albertina skulle ha sett. Ty mor Albertina såg båtarna, långt innan de kommo hem, såg dem så tydligt att hon kunde urskilja männens anletsdrag och räkna, hur många som funnos ombord. Hade hon inte för många år sedan sett att gamle lotsäldermannen skulle dö två dagar innan det skedde? Gamle lotsäldermannen var frisk och kry, och ingen ansade att mor Albertina skulle kunna få rätt. Men två dagar efter sedan hon sett sin syn låg han ändå stel och kall i sin säng.

Detta och mycket mera visste Märta, och derför var hon rädd i sitt hjärta, när hon smög sig fram mellan de små ljusa byggnaderna, som krupit ihop på landsidan af ön i skydd för den hårda vestan. Och blodet stockade sig i hennes hals, när hon såg att mor Albertina verkligen var ute och satt på bänken, som stod utanför fönstret i den lilla täppan, der luktärterna växte i skydd af ligusterhäcken.

Mor Albertina vände sig om, när hon hörde steg, och när hon såg att det var Märta, nickade hon.

"God aften, Märta, hur står det till hemma hos er?" frågade den gamla.

"Jo, tack, det var nog bra."

Märta hade i ögonblicket alldeles glömt att det fanns någon anledning att framställa en sådan fråga. Hon måste tänka ett ögonblick, innan hon erinrade sig, hvad som händt, och hvad hon nu derför borde säga. Men i ett ögonblick stod det klart för henne. Och dermed kommo också orden på hennes läppar. Hon berättade allt sammans långsamt och omständligt, både hur hennes bror blifvit född, hur dugtig modern var, och hur mycket fisk fadern fått under resan. Hon blef gladare och gladare, alltsom hon berättade. Ty hon märkte att den gamla tyckte om att höra henne tala. Hela tiden tänkte hon på, hvad hon egentligen ville fråga om, och just derför berättade hon både bättre och utförligare, än hon eljes skulle hafva gjort. Ty kärleken gjorde henne lustig, utan att hon visste det själf. Hon blef vacker, medan hon talade. Hyn, som gick i brunt, blef genomskinlig af sirekna, och de mörkblå ögonen lyste stora och fuktiga under de mjuka ögonbrynen. När hon så äntligen i sin berättelse kom fram till, hur mycket fisk fadern fått, så sade Märta, medan hennes hjärta stod stilla af oro:

"I har inte fått hem erat än?"

Detta hängde så samman att den gamla hade en dotterson, som var med på den väntade storbåten. Det var en pojke, som knappt var tio år, och han kunde icke göra en mans arbete. Men i båten hade hans far haft sin lott, och när denne på höstresan året förut blef rifven bort af en väg, då visste alla att skulle enkan sälja sin lott i båten, då var det inte mycket igen, som hon hade att lefva af med sina barn. Och i nattens mörker, när de ännu kände närvaron af kamraten, som försvunnit i hafvet, då svuro de nio öfverlefvande männen, att kamratens äldste gosse redan nästa sommar skulle få följa på långfärd. De nio skulle hjälpas åt och fördela arbetet sins emellan, och pojken skulle ha sin lott som fullväxt man, hellre än att de togo en främmande in i båtlaget. Det var bara en som knorrade. Men hans röst blef nedtystad af de andras, och när sommaren kom, höllo de nio männen sin ed, och lille Algot kom med på långfärd och hade redan en gång förut lyckligt kommit tillbaka med fisk.

Se, derpå måste nu den gamla Albertina sitta och tänka, och derför kunde också den unga flickan komma sig för med att tala till henne om den båt, som icke var kommen. Hon hade gjort det så försigtigt. Hon hade bara sagt: "I har inte fått hem erat än," och Märta tyckte att af så litet kunde ingen draga några mistankar, och hon var glad att hon sagt det.

Mor Albertina lät heller ingenting märka. Hon nickade bara på sitt gamla hufvud och upprepade:

"Nej, vi har inte det än."

Och derefter tog hon.

Då sade Märta:

"Är I inte rädd för pojken?"

"Nej," svarade den gamla.

"Har I sett något då?" frågade Märta.

Orden hade undsluppit henne så häftigt att hon själf ingenting märkte, förrän de redan voro uttalade; och hon kände at hon blef röd. Men medan rodnaden steg henne ända upp öfver tinningarna, såg hon den gamla lugnt in i ögonen och fortfor utan att låta sig bekomma:

"Är det sannt, att I kan se så'nt?"

I vanliga fall skulle mor Albertina kanske ingenting ha svarat alls, och det är icke godt att veta, hvad som nu gjorde henne så meddelsam. Men vara hur det ville, säkert är att den gamla såg ut i luften med en underlig främvarande blick och svarade:

"Jo, det är säkert att jag kan se."

"Har I sett då?"

Orden kommo tyst och snabbt, nästan andlöst.

"Jag har sett Delphin," sade den gamla med samma lugna, ej smula främvarande röst. "Den är inte långt borta. I morgon blittid' syns den från utkiken."

I morgon! I morgon! Det sjöng inom Märta, och hon kunde ha kastat sig om halsen på den gamla. Men då hade hon ju röjt sig, hon, som hela tiden förställt sig så bra. Hon tog en stund och sade sedan undrande:

"Tänk, att kunna se så'nt."

"Önska dig inte det, barn," sade mor Albertina.

Men Märta hörde det inte. Hon var redan på hemvägen. Hon ilade fram mellan de små låga husen, som trängdes ännu närmare samman i skymningen, och hennes hjärta slog högt af fröjd. Hon brydde sig inte ens om att två kattor, den ena efter den andra, sprungo öfver vägen midt för hennes fötter. Hon inte så mycket som stannade för att spotta en gång. I morgon! sjöng det inom hennes. I morgon! På sina bara fötter sprang hon tyst uppför den lilla branta trappan till sitt rum, och när hon kom i säng, tog hon hufvudkudden i famn, kramade och kyste den och somnade med kinden intad mot dess grofva spets.

Men på bänken satt mor Albertina ensam och log öfver ungdomen.

"Jojo," sade hon för sig själf. "Jojemen. Nog blir det bra för Nils, när han kommer."

III.

Fille Bom.

Fille Bom hette en liten underlig man, som bodde midt i byn, allra längst nere vid sjön. Han hörde till skärets mest bekanta och framträdande personligheter, och han var också ute och spänslog, samma qväll som unga Märta gick och förrådde sig själf, när hon frågade mor Albertina om hon kunde spå och om Delphin kunde väntas komma riktigt tillbaka.

Fille Bom gick nämligen också och väntade att Delphin skulle komma hem, och han hade sina egna åsigter om hvarför just den båten skulle dröja längre borta än alla andra. Fille Bom utmärkte sig som sagdt derigenom att han var en smula underlig, och allt, som kom honom vid, var på samma sätt. Hans stuga var underlig. Ty den låg med gafveln mot sjön, och så nära vattnet att han kunde sitta och mera krabbor och småtorsk i fönstret. Men bredsidan af byggningen vette rätt emot en brant klippa, så att från det huset gick man aldrig utför trappan, när man skulle gå ut, utan man kref rätt ut på berget, och så bar det till väders, nästan i jämnhöjd med taket, innan man kunde komma vidare. Fille Boms dräkt var också konstig. Ty den bestod af en trädelliten blå tröja, som fordom haft blanka knappar och varit något slags uniform, men nu såg ut som litet af hvarje, hvilket den för resten också var, en gammal hatt, som blifvit grågrön af ålder, och när det var kallt en lång slängkappa, som Fille Bom fått af en herreman, och som hade stora hjorthornsknappar och slejf i ryggen. Bommens hustru var också underlig och det kom sig deraf att hon alltid gick och var rädd för att Bommen skulle supa sig full och slå henne. Ty Bommen var numera den enda människa på hela ön, som verkligen söp, så att det gjorde något, och det var också en af hans många underligheter. En annan underlighet var den att Bommen höll sig med hund, något som — på grund af fruktan för obehag och klammerier — i fiskläget hörde till sällsyntheterna, och denna hund var i sig själf också en underlighet. Han var nämligen bastard mellan tax och pudel och företedde det egendomliga fenomenet af en smal nos och långsträckt taxkropp med betäckt med gedigen pudelull, hvilken melankoliskt vaggade fram på korta, enoda ben. Hundens egentliga namn var Fylax, men öfver hela skäret gick han under namnet af Filibom, något som hängde samman med denne underlige mans underliga namn.

Fille Bom hade nämligen blifvit döpt Filip efter sin far, som bar detta namn i hvardagslag liksom nu sonen kallades Fille. En gång hade det emellertid händt sig att någon af kamraterna vid en fylla, som företogs efter välyckadt makrillfiske, hade kommit på den idén att döpa Fille till Fille Bom med anledning af ett beryktadt bomskott, som gamle Filip en gång i sin ungdom aflossat mot en gråsäl, och som plägade tagas fram vid gladare tillfällen för att muntra honom, när han blef äldre. Namnet vann en storartad anklang, och gamle Filip, som egentligen hette Persson, fick i hela sitt lif inte heta annat än Fille Bom, och hans barn efter honom kallades också alltid med samma smeknamn. D. v. s. de kallades med ett gemensamt namn för Bommarne, och då de voro tre, fördelades benämningen, så att de kallades: Filibom, Filibombom och Filibombombom. När den nuvarande innehafvaren af namnet var ung, öfversyttades det naturligtvis med en alldeles särskild styrka på honom, emedan han ju dels var gamle Bommens äldste son, och dels var döpt till Filip, hvilket gjorde sammansättningen så mycket mera naturlig och verksam.

Redan i sin ungdom var emellertid Filip Persson junior utmärkt för ett lynne, hvilket utgjorde en egendomlig blandning af jovial gemytlighet och inbiten böjelse för hetsiga utbrott af svårstyrd ilska. Att han hela sitt lif skulle behöfva gå och bära på ett öknamn, som var i hvar mans mun på hela kusten, det grämde och retade honom både dag och natt, och han utstod många slagsmål för det namnet, när sinnet rann på honom. Men han tänkte ändå att det skulle finnas något medel att bli oqvädningsordet qvitt, och utan att ha meddelat sig med någon människa fattade Fille Bom en dag sitt beslut och gick upp till presten.

Presten var nu inte en man, som hvem som helst vågade sig på med hvad som helst, och särskildt var det inte utan att Bommen var liksom litet rädd för den myndige mannen, som mer än en gång läst lagen för honom och hotat med både timligt och evigt förderf, derför att Bommen gunås så visst höll sig till flaskan. Men den här gången var Bommen säker, att han gick i redliga ärenden, och derför klef han på, när presten svarade på hans knackning med att ropa "stiga in", och lade med en viss trygghet ifrån sig mössan på golfvet.

"Nå, hvad vill Persson?" sade presten.

Bommen tittade med sina små grå ögon presten rätt i ansiktet och såg skarp ut.

"Ja, det är mitt namn ,det."

tänkt att byta om namn," sade han.

"Jaså," sade presten. "Nå, hvad ska' Persson då kalla sig?"

Mannen vid dörren fick ett ännu hvassare uttryck i sina ögon, och han svarade:

"Bom."

Han sade det med en sådan klämm att det lät som ett kanonskott. It detta utlåtande sammanpressade han liksom all den förargelse, som detta lilla ord samlat öfver hans oskyldiga hufvud sedan långa år, och det kokade inom honom, när han mräkte att presten icke kunde hålla sig från att smäle.

"Hvad i allan da'r," sade presten. "Det är ju ett öknamn."

"Ja, men om pastorn skrifver in det i boken och stryker ut Persson, som står der förut, så blir det inte längre något öknamn," genmälde den andre.

"För resten," tillade han, när han såg att presten tvekade, "så finns det en bom på min båt. Den bommen är bra, och den håller, och den tycker jag liksom det kunde passa en sjöman att kalla sig efter."

När Fille sedan gick ut ur prestens rum, då hette han verkligen Bom. Och så fort någon kallade honom för Bommen, passade han alltid på och svarade med en röst, som [illegible] det och [illegible].

"Ja, det är mit namn, det."

Och då njöt Fille Bom den största triumf han erfarit här i lifvet. Ty då tyckte han att han lurat hela kusten och att han var en helvetes karl.

Nu var den tiden emellertid länge sedan förbi, och det fanns inte många som erinrade sig att namnet Fille Bom egentligen var ett öknamn. Det var bara när det kom någon utsocknes och fick höra det konstiga namnet som minnet af dess uppkomst med möda togs upp igen och under många skämtsamma anspelningar berättades för den som frågade. Gamle Bommen hängde samman med det yttersta skäret och det med honom, och utan Bommen hade hela fiskläget icke varit hvad det var.

(Forts.)

Läs
"CANADAS"
nya följetong.

Skand. Kyrkor i Winnipeg.

SV. EV. LUTHER. SIONS KYRKAN, hörnet af Logan och Fonteno st Söndagar: Högmessa kl. 11 f. m., Söndagskola kl 3 e. m. och Aftonsång kl. 7.30. Ungdomsmöte 2dra och 4de torsdagen i månaden. Veckogudstjenster hvar je onsdagsaften kl. 8.

J. A. MATTSON, Pastor.
Bostad: 372 Logan Ave.

FÖRSTA SKANDINAV. MISSIONS kyrkan, hörnet af Logan och Ellen Str. Söndagsgudstjenster kl. 11 f. m., Söndagsskola kl. 3 e. m. Aftongudstjens kl. 7.00. Bönemöte onsdagar kl. 8 e. m. Ungdomsmöte tredje fredags kvällen i månaden.

V. J. VALLIN Pastor
87 Ellen St.

SKANDINAV. BAPTIS. KYRKAN, hörnet af Ellen och Logan Str. Söndagsgudstjenst kl. 11 f. m. Söndagsskola kl. 3 e. m. vid Louise Bridge, Aftongudstjenst kl. 7.00. Bönemöte onsdagar kl. 8 e. m. Ungdomsmöte första och tredje fredagen i månaden.

G. A. JOHNSON, pastor
Bostad på Ellen St. invid Kyrkan.

Boarding House.

Matservering och Rum för Resande ha öppnats å
415 Pacific Avenue.
Miss. Ada Sjömark.

Idrottsföreningen Svea
afhåller
DANS
nästkommande lördags afton i Louise bridge på vanligt ställe.

KOBOLDS SLAGTERI.

Ni kan vara öfvertygad, att vi alltid ha de bästa; fläsk, bologne, frankfurter, samt tysk blod- och lefver-korf.
Det är best ni försöker dem i dag.
Kobold & Co.
Telefon 7 och 1316 CityMarket

Skand. Advokat
THOMAS H. JOHNSON,
Barrister, Solicitor etc.
Kontor: Room 207, McIntyre Bl.
MAIN STR.
P. O. Box 423.

Ur Klockor

Edra behofver bli tillfredsställda från vårt rikhaltiga lager af värdefulla fickur samt väggklockor och bordstudsare till alla priser. Edert hem är icke fullständigt utan en af "Dingvalls" tidvisare.
Två butiker.

D. R. Dingwall, Ltd.
424 Main str. 584 Main str
Se stora skyltklockan

FRITT SOM LUFTEN!!!!
Detta Utmärkta Electriska Bältet Sändes Fritt Till Alla.

Lider vi af Sausellem, Nervös Sjukdomar och Konsumtion, Varicocele, Bladderfriktning, Njur, Lufver och Urinrors-skommer, eller några andra Kroniska Sjukdomar, vårt "Monarch" Electriska Bälte vill bota oder.
Det kostar er inte ens ett frimärke; ordet namn å ett post-kort är nog för att ni skall erhålla ett fritt.
Vi annoncera "Monarch" Electriskt Bältet och göra det känt på detta nymodiga sätt.
Vill ni hafva ett? Om så, skrift för ett i dag—FRITT!! Allt vi vilja veta är om ni är sjuk och vi skola sända oder ett. MONARCH ELECTRO-MEDICAL INSTITUTE
J 20 1540 Wabash Ave., Chicago, Ill.

W. J. WEST & CO
FARMLAND,
REAL ESTATE,
INTECK. LÅN ASSURANS.
Försumma ej att besöka vårt Landkontor det enda goda 5.00 dollar land innom 20 mils omkrets af Winnipeg. 40,000 acres i Bousejur distriktet.
449 Main Street.
WINNIPEG, - MAN.

VESTRA CANADA
FRIA HOMESTEAD
äro ännu tillgängliga i många delar af provinsen, såväl som i de närgränsande distrikten i Assiniboia, Alberta och Saskatchewan.

Exkursionstariffer för nybyggare till Vestra Canada erhållas på alla platser i Förenta Staterna tillsammans med alla upplysningar om huru att tillförsäkra sig en FRI FARM i det stora hvete-odlingsbältet m anhållan därom insändes till Superintendent of Immigration, Ottawa, Canada.

Skrif till hvilken som helst af Regeringens Agenter i FörentaStaterna eller

Superintendent of Immigration.
Ottawa, Canada

C. P. R. land.
GODT LAND
hvarest Jordbruk lönar sig!
CANADA PACIFIC JÄRNVÄGEN

har utmärkt land till salu i de bästa trakter af Canadas Nordvest. För att förenkla betalningssystemet har bolaget antagit följande: Summan å köpeskillingen och räntan delas i 10 delar enligt nedanstående tabell; den första inbetalningen göres vid köpet och den andra, ifall köparen genast bearbetar sitt land, två år efter köpet, den tredje tre år o. s. v. En person som ej odlar minst 16 acre det första året, är skyldig betala extra ränta det första året. Följande tabell visar de olika betalningarne å 160 acre pr år allt efter landets pris: — första inbetalningen å

60 acres	a	$4.00 pr acre		95.85	och nio årliga inbetalningar af			$8
do	"	4.50	do	107.85	do	do		90
do	"	5.00	do	110.85	do	do		100
do	"	5.50	do	131.80	do	do		110
do	"	6.00	do	143.8	do	do		120

I Manitoba och Sydöstra Alberta varierar prisetmellan $4.00 och $10.00 per acre, beroende på läge och beskaffenhet. I Sydvästra Assiniboia och Södra Alberta $3.50 till $6.00 per acre, ranchingland vanligen till det förstnämda priset. I norra Alberta samt Saskatchewan från $ till $7.00 per acre. Dessa priser kunna när som hällst ändras.

Om landet betalas till fullo på en gång gifves 10% rabatt af den summa, som öfverstiger första vanliga inbetalningen 6% ränta räknas förfall en betalningar.

OBS! Om ni ej är i tillfälle att köpa land så skrif efter våra pamfletter och böcker som visa eder huru man försäkrar sig om ett HOMESTEAD af 160 acres (129 tunnland).

F T GRIFFIN
C. P. R. Land Commisioner.
Skandinaviska bref besvaras på samma språk.

Crotty, Love & kmp.
1879
Real Estate Agentur.
Farmland i alla delar af Nordvästern till låga priser och lätta villkor
Stads Egendomar, den största föteckning på Hus och Tomter
BRAND FÖRSÄKRING - LÅN Å EGENDOM.
Besök vårt kontor
515 Main Street. - Winnipeg.
midt emot City Hall

SKANDINAVIAN HOTELL
straxt invid C. P. R. Stationen, - - - Winnipeg, Man
Resande tillhandahållas rum och spisning för En dollar per dag
För inackordering beviljas särskildt pris. Bästa Viner, Likörer, Öl, och Cigarrer, samt äkta SvenskPunsch och Arrack serveras.
elefon 1553 O. Simonson, Källarmästare.

ROK
T. L. CIGARR
LEE'S PERFECTO,
FLOR DE TOM LEE
FLOR DE ALBANI
MI DUENA
—TILLVERKAS AF—
WESTERN CIGAR Fabrik.
TOM LEE, Egare.

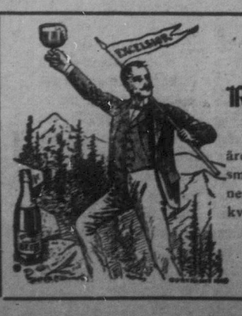

Drewrys Redwood Lager
Refined Ale &
Extra Stout
äro oöfverträffade i kvalitet och smak. Absolut fria från orena ämnen. Buteljerad i ½ pints, pints och kvarts. Försök dem.
E. L. Drewry, Mfr.,
WINNIPEG.